

Scheepsrampen en Jappenkampen

Cor Boot, 18 jaar oud, gaat in 1937 varen als machinist. Duitsland en Japan zijn op oorlogspad en veranderen de werelddoceanen in een slagveld. Voor de westkust van Afrika maakt een Duitse torpedo van de U-103 een einde aan de reis van zijn schip, de Wangi Wangi. Daarna volgt een overlevingstocht van zes weken door de snikhete jungle van Monrovia en Sierra Leone naar Freetown. Dit is nog maar het begin van zijn onvoorstelbare oorlogsgeschiedenis en de wil om te overleven.

In Azië veroverft Japan het ene na het andere land en Nederlands-Indië is de prooi. Ontsnappingspogingen mislukken als de Japanners op Java landen. Blanke mannen, vrouwen en kinderen worden opgesloten in kampen. Het ene is nog slechter dan het andere, met honger, ziektes en vernedering. Hij zit gevangen op Java in Malang, Kesilir, Banjoe Biroe, Tjikoedapateuh in Bandoeng en het Cycle Camp in Batavia.

De Engelse onderzeeër 'Tradewind' torpedeert het Hellship 'Junyo Maru' op weg naar Sumatra. Het is een van de grootste scheepsrampen ooit waarbij 5.620 mensen omkomen. De overlevenden werken als slaven aan de Pakan Baroe dodenspoorweg in het oerwoud van Sumatra, opgejaagd door wrede bewakers. Een strijd om in leven te blijven in primitieve junglekampen met zwaar werk en weinig eten. Dagelijks sterven er mensen aan de gruwelijkheden. De Amerikaanse atoombommen redden zijn leven als Japan op 15 augustus 1945 capituleert, de dag waarop de spoorbaan voltooid is.

Hij overleefde bombardementen, scheepsrampen en de Jappenkampen maar vertelde weinig. Zijn zoon, Hendrik Boot, ging op zoek en vond antwoorden op vele vragen. Boeiend schrijft hij over deze geschiedenis, de misdadige agressie en de ontkenning van Japan, de strategieën van de grootmachten en hoe Indonesië een feit werd. Hij heeft zijn vaders verhaal geschreven, opdat dit oorlogsdrama niet vergeten wordt.